U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: **a) M. S.**, **b) D.S.**, zast. Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. OAM-295/ZA-ZA11-HA11-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2018, č. j. 60 Az 18/2018 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobců Mgr. Lukáši Hegnerovi, advokátu se sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, Plzeň, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů
za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **6 364,60 Kč,** která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci (dále také „stěžovatelé“) se kasační stížností domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Žalobci v podané žalobě brojili proti závěru žalovaného, že jejich obavy z pronásledování soukromými osobami opakovaně vyhrožujícími zabitím manžela žalobkyně a) a otce žalobce b) nedosahují intenzity požadované § 2 odst. 4 zákona o azylu a že ochrana, která jim byla zemí původu poskytnuta, byla dostatečná. Žalovaný nezohlednil subjektivní pocit žalobců z pronásledování, který zákonem o azylu požadovanou intenzitu obav založil. Rovněž odmítl přeložit žalobkyní a) předložené zprávy, jejichž účelem mělo být poukázání na policejní a další státní orgány země jejich původu, které svojí činností neposkytují osobám v průběhu trestního řízení dostatečnou

ochranu, a proto nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Zároveň v průběhu celého řízení o udělení mezinárodní ochrany ignoroval § 2 odst. 1 písm. f) [správně písmeno i) – pozn. NSS] zákona o azylu stanovující okruh zranitelných osob, neboť žalobce b) je nezletilým dítětem, a proto bylo třeba považovat celou rodinu za zranitelné osoby a s touto skutečností se vypořádat.

[3] Krajský soud žalobě nevyhověl s následujícím odůvodněním. Obavy žalobců z vyhrožování soukromými osobami nedosahovaly zákonem o azylu požadované intenzity. Pokud by se cítili bezprostředně a intenzivně ohroženi, mohli podat žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku, kam celá rodina odjela na základě již obdržených víz, což plánovala již delší dobu. Do České republiky přijeli až po údajném zjištění, že Maďarsko migranty nepřijímá a podali zde žádost o mezinárodní ochranu, kterou si chtěli zajistit legalizaci svého pobytu na území České republiky. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94. V této souvislosti také odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, který uvádí, že obavy z vyhrožování ze strany soukromé osoby nejsou bez dalšího důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 téhož zákona.

[4] Žalovaný si opatřil dostatek podkladů pro vydání svého rozhodnutí a řádně zjistil skutkový stav. Vzal v potaz tvrzení žalobců a veškeré zprávy z oficiálních zdrojů, které měl k dispozici a jejichž věrohodnost se žalobci ani nijak nesnažili napadnout. Vzhledem k tomu, že posuzoval skutkový stav jako celek a také vzhledem ke skutečnosti, že žalobce b) za několik měsíců dosáhne zletilosti, tak jeho nezletilost sama o sobě vadu rozhodnutí nezpůsobuje. Rozhodnutí žalovaného bylo individualizované, neboť vycházel v první řadě z výpovědi žalobkyně a) zastupující sebe i nezletilého syna, která měla možnost vylíčit všechny rozhodné skutečnosti. Žalovaný tyto skutečnosti nezpochybnil, pouze dospěl ke správnému závěru, že nenaplňují ani věcně, ani svojí intenzitou, podmínky stanovené zákonem o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Včas podanou kasační stížností se stěžovatelé domáhají zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení ze tří důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předně se krajský soud dopustil zmatečnosti řízení tím, že upřel stěžovatelům možnost osobní účasti na jednání [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Odmítl žádost stěžovatelky a) o odročení jednání nařízeného na 28. 6. 2018, čímž porušil § 50 s. ř. s. Důležitým důvodem pro odročení jednání byl její zdravotní stav, protože byla dne 25. 6. 2018 propuštěna do domácího ošetřování z nemocnice, kde 20. 6. 2018 podstoupila operační zákrok, a byl jí doporučen klidový režim a zvýšená hygiena. Žádost o odročení jednání byla krajskému soudu odeslána datovou zprávou ještě téhož dne, tedy 25. 6. 2018, přičemž dne následujícího krajský soud žádosti nevyhověl s tím, že jednak se dle přiložené lékařské zprávy jednalo o předem plánovanou operaci, a proto mohla požádat o odročení jednání dříve, a jednak ústní jednání nenaruší klidový ani zvýšený hygienický režim.

[6] Další stížní námitkou stěžovatelé brojí proti vadě správního řízení, kterou spatřují v tom, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Žalovaný v jím vydaném rozhodnutí vycházel nejen z podkladů shromážděných v tomto správním řízení, ale současně i ze skutkových zjištění a důkazů provedených v jiném samostatném správním řízení vedeném ve věci žádosti o mezinárodní ochranu manžela stěžovatelky a), aniž by k tomu byly splněny procesní podmínky. Přitom žalovaný z výpovědi manžela stěžovatelky a) vycházel konkrétně na stranách 5, 6 a 9 svého rozhodnutí.

[7] Dále stěžovatelé namítají nezákonnost rozsudku krajského soudu, protože se nedostatečně vypořádal s právní otázkou, proč pronásledování soukromých osob na Ukrajině nepovažuje za dostatečný důvod pro udělení azylu v České republice. Stěžovatelé se neztotožňují ani se závěry krajského soudu ohledně nedostatečné intenzity obav z vyhrožování včetně její subjektivní roviny, správnosti zjištěného skutkového stavu a toho, že rozhodnutí žalovaného bylo individualizované. Rovněž krajský soud nesprávně posoudil, že na stěžovatele není třeba hledět jako na zranitelné osoby ve smyslu zákona o azylu [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný se plně ztotožňuje se závěry v záhlaví uvedeného rozsudku krajského soudu a neshledává v něm žádná pochybení. Odkazuje na správní spis a na své rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se zdejší soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že usnesení, jímž kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítá, nemusí být dle § 104a odst. 3 s. ř. s. odůvodněno, přesto však uvádí následující.

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatelů nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které by dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro

přistoupení k judikaturnímu odklonu. Nejvyšší správní soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[12] Stěžovatelé kasačnímu soudu předložili svoje námitky podřaditelné pod tři kasační důvody, přičemž k námitce vztahující se ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívajícímu v nepodloženosti zjištěného skutkového stavu, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že vycházel z výpovědi manžela stěžovatelky a), nebude zdejší soud v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. přihlížet. Tuto tvrzenou vadu správního řízení mohli stěžovatelé uplatnit v řízení před krajským soudem, přičemž za uplatnění před soudem se dle stávávající judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 – 39) považuje uplatnění ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 27. 2. 2018. Stěžovatelé ji však uplatnili až při jednání ve věci samé dne 28. 6. 2018, a proto jde o námitku nepřípustnou.

[13] Přípustnými kasačními námitkami jsou námitky zmatečnosti řízení před krajským soudem upřením práva osobní účasti stěžovatelky a) na jednání a nesprávného posouzení právních otázek. Obě tyto námitky shledává Nejvyšší správní soud jako nedůvodné.

[14] Žádosti stěžovatelky a) o odročení jednání nařízeného na 28. 6. 2018 krajským soudem vyhověno nebylo, s čímž se kasační soud ztotožňuje, neboť z předložené lékařské zprávy ze dne 25. 6. 2018 nevyplynulo, že by stěžovatelka a) trpěla takovými zdravotními komplikacemi, které by jí účast na jednání znemožňovaly, a ani je v žádosti netvrdila, přičemž břemeno tvrzení těchto skutečností je vždy na žadateli. Naopak obsahem této zprávy je i sdělení, že stěžovatelka je propuštěna do domácího léčení v celkově dobrém zdravotním stavu. Ani společně s kasační stížností podané potvrzení ze dne 16. 7. 2018 vydané zdravotnickým zařízením EUC Klinika Plzeň s. r. o., ze kterého vyplývá, že stěžovatelka se nemohla dostavit k soudnímu jednání dne 28. 6. 2018, na zákonnosti postupu krajského soudu nic nemění, neboť toto potvrzení je vydáno s více než dvoutýdenním odstupem ode dne, ke kterému je v něm tvrzena neschopnost stěžovatelky a) účastnit se soudního jednání, a proto nemá žádnou vypovídací hodnotu k jejímu skutečnému zdravotnímu stavu v den nařízeného jednání.

[15] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s vypořádáním právních otázek, které stěžovatelé předestírají v podané kasační stížnosti, tak jak jej provedl krajský soud, neboť jde o námitky shodné s těmi, které byly obsaženy v podané žalobě, přičemž ohledně jejich vypořádání odkazuje na body [3] a [4] tohoto usnesení.

[16] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[18] Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby, kterými jsou písemné podání ve věci samé - podání kasační stížnosti za oba stěžovatele [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za dva úkony právní služby zástupci náleží mimosmluvní odměna ve výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] snížená o 20 % dle § 12 odst. 4 téhož zákona, a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající této dani, tj. o 1 104,60 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 6 364,60 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu